

VESTI

Drage kolegice i kolege, dragi prijatelji,

Studenti Filozofskog i drugih fakulteta uskoro ulaze u peti mesec blokade, uz veliku podršku i solidarnost svojih profesora i saradnika na univerzitetu. U vezi sa tim, zaposleni u visokoškolskim ustanovama i naučno-istraživačkim organizacijama u Republici Srbiji, 3. februara 2025, pokrenuli su inicijativu *Pobunjeni univerzitet*, sa preko 2000 potpisnika, kao zajednički vid borbe za ispunjenje četiri studentska zahteva i za pravednije društvo. Uz studente stoje i prosvetni radnici, koji se bore za ispunjenje kako studentskih zahteva, tako i onih svojih za kvalitetnijim sistemom obrazovanja. Centar za američke studije, kao naučno-istraživački centar koji okuplja profesore, istraživače, saradnike i studente Filozofskog fakulteta čvrsto stoji uz studente i prosvetne radnike u njihovoj borbi. U vezi sa tim, ovaj dvobroj je posvećen različitim vidovima otpora i bunta kroz američku istoriju, društvo i kulturu, ali i kroz srpsko-američke odnose.

Urednički tim

Kabinet Centra za američke studije

Protekle mesece tim Centra za američke studije iskoristio je za renoviranje novog kabineta. Kabinet je sređen u duhu američke popularne kulture, a naš novi kutak možete videti i na priloženim fotografijama.

WORK IN PROGRESS // WORK IN PROGRESS // WORK IN PROGRESS

Poster za film "Zelena knjiga",
Izvor: Wikipedia

Holivud i desegregacija

Holivudska legenda, Džin Hekman, umro je u februaru u svom domu u Nju Meksiku. Tim povodom, a i u vezi sa tim što je februar u SAD Mesec crnačke istorije (Black History Month), podsetićemo se filma *Misisipi u plamenu* (Mississippi Burning, 1968), u kome Hekman tumači istaknutu ulogu i u čijem je fokusu status Afroamerikanaca u američkom društvu. Film ćemo da uporedimo sa 30 godina mlađim ostvarenjem – *Zelena knjiga* (Green Book, 2018) ne bismo li uočili razlike u predstavljanju borbe za građanska prava u vreme Regana i u vreme prvog Trampovog mandata.

Najpre, tema oba filma su rasizam i segregacija, i oba su filma zasnovana na istinitim događajima. No, pristup dva režisera, Alana Parkera i Pitera Farelija, potpuno je različit. *Misisipi u plamenu* fokusira se na nasilne događaje tokom 1964. godine u malom gradu u Misisipiju. Film prati dva agenta FBI koji istražuju nestanak aktivista za građanska prava. Prateći istragu, publika je suočena ne samo sa brutalnošću Kju-kluks-klana, već i rasizmom meštana. S druge strane, *Zelena knjiga*, pripoveda o razvoju prijateljstva između afroameričkog pijaniste Dona Širlija i njegovog italoameričkog vozača Tonija Valelonge tokom turneje po američkom Jugu, 1962. godine. Film se fokusira na reprodukciju rasizma u ličnim odnosima i svakodnevnoj interakciji, dok promovise ideju da prijateljstvo može prevazići rasne barijere.

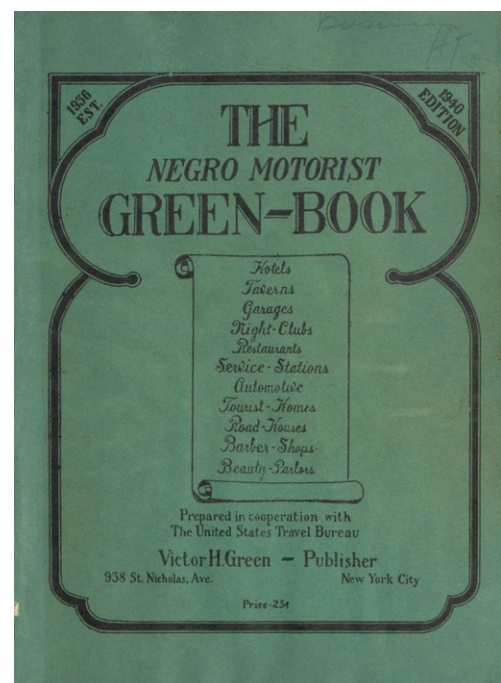
Jedna od ključnih razlika između ovih filmova je ton. *Misisipi u plamenu* je napet, intenzivan, sa naglaskom na nasilje. Pun je ubedljivih replika, među kojima prednjače izjave detektiva Andersona (Hekman), i napetih scena kojima je prikazana ukorenjenost nepravde. Nasuprot tome, Fareljev film je lakši, na trenutke i duhovit. Iako se bavi temom rasne segregacije, film koristi humor kako bi preneo poruku o mogućnosti postepene promene.

Protagonisti starijeg filma su belci, agenti, koji istražuju rasne zločine. Iako film pokazuje patnju afroameričke zajednice,

Poster za film „Misisipi u plamenu“,
Izvor: Wikipedia

Primer zelene knjige, vodiča za bezbedno putovanje Afroamerikanaca,
Izvor: Wikimedia

priča je ispričana iz perspektive belih spasitelja. Ovo je često kritikovana tačka, jer se smatra da umanjuje ulogu Afroamerikanaca u borbi za sopstvena prava. S druge strane, *Zelena knjiga* se fokusira na odnos između dva lika različite rase. Don Širli je kompleksan i razvijen lik, sa vrlinama i manama. Valelonga, iako ima svoje predrasude, prelazi put od neznanja do prihvatanja. Kroz lik Širlija ponuđena je bar jedna afroamerička perspektiva, iako se može postaviti pitanje o reprezentativnosti njegovog iskustva, budući da je on ipak bio deo obalske elite.

Oba filma nose snažne poruke o neophodnosti jednakosti. *Misisipi u plamenu* ističe važnost borbe protiv mržnje i korupcije, i kažnjavanja vinovnika zločina, dok *Zelena knjiga* prenosi ideju da pojedinci mogu biti nosioci promena. Zašto se film s kraja osamdesetih opredelio da naglasi ulogu federalne države u promenama, a film s kraja prošle decenije prikazao ličnu inicijativu kao motor istorijskog procesa, ostaje pitanje čiji odgovor verovatno možemo tražiti u duhu epohe koliko i u individualnom pečatu scenarista i režisera.

SRB-US ODNOSI

Katarina Beširević

„Smile Serbia, you're on Candid Camera“

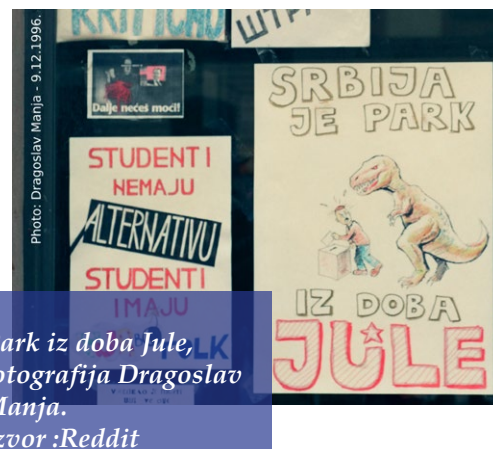
Istoričarima transparenti sa demonstracija mogu da posluže kao istorijski izvori, kao svedočanstva koja oslikavaju duh jedne protestne borbe, u isto vreme bivajući podsetnik na glavne parole pokreta, na zahteve koji su ih podstrekli, ali i omogućavajući istraživačima da mapiraju političke, društvene i kulturološke odlike samih protesta. Parole pojedinih protesta svedoče i o istorijskim kontinuitetima borbe za slične, a neretko i iste ciljeve, bilo da je u pitanju borba za građanska prava, za političke, društvene, ekonomske promene, za očuvanje životne sredine i slično.

U SAD transparenti postaju važan vid artikulacije protesnih zahteva s početkom 20. veka i vezuju se za sifražetski pokret, a direktne poruke poput „Give us the vote now“ bile su dominantne na protestima širom Amerike. Slične nedvosmislene poruke vezuju se i za šezdesete u Americi i borbu za građanska prava (npr. „Stand up for civil rights“), pa tako i za jun 1968. u Beogradu (npr. „Ne verujte štampi“). Iako su ovakvi transparenti do danas vidljivi na demonstracijama širom SAD i Srbije, njihova maštovitost i originalnost je nešto što se posebno ističe u 21. veku.

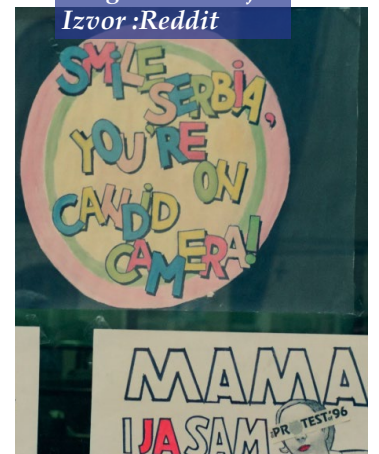
Još od devedesetih, transparenti na demonstracijama u Srbiji posebno privlače pažnju javnosti, a vidljiv je i trag uticaja američke popularne kulture. Tako je 1996/7. na protestima ilustracija sa motivima iz filma *Jurassic Park* stajala uz poruku „Srbija je park iz doba Jule“ (aluzija na partiju Jugoslovenske udružene levice pod vođstvom Mirjane Marković). Američki humoristički rijaliti program skrivene kamere poslužio je kao inspiracija za plakat „Smile Serbia, you're on Candid Camera“, dok je na jednom od transparenta bio prikazan Patak Dača kako krade kutiju za glasanje uz reči „[...] pitanje je bilo oni ili ja“.

Danas u Srbiji svedočimo svojevrsnoj „paradi transparentata“, kada u moru poruka tražimo one najkreativnije. Tako na ulicama širom gradova možemo videti likove iz kulturnih crtanih filmova, poput istraživačice Dore (*Dora the Explorer*), koja je u potrazi za objektivnim izveštavanjem medija, ili *Powerpuff Girls*, koje se bore za pravednije društvo. Aluzije na likove iz američke popularne kulture su zaista mnogobrojne, uključujući i transparent na kojem je prikazan Sol Gudman advokat kriminalaca iz serija *Breaking Bad* i *Better Call Saul*, uz poruku „Ni Saul vas neće spasiti“. Junaci iz različitih stripova krase mnogobrojne transparente, a posebno se ističe Betmen, poznat po tome kako spasava Gotham od negativaca. Takođe, bedž i natpis „Laki štajk“ kao referenca na marku američkih cigareta, postao je jedan od simbola protesta 2024/25. Dakle, humor i dovitljivost dolaze do posebnog izražaja na tekućim demonstracijama, a likovi i fenomeni američke popularne kulture pokazali su se kao nepresušna inspiracija za poruke koje protestanti žele da prenesu.

Pored aluzija na fenomene iz srpske politike, društva i kulture koji, prirodno, dominiraju na protestima, a uglavnom su namenjeni domaćoj javnosti, reference na one iz američke pop kulture šalju jaču i jasniju poruku u svet usled globalnog fenomena amerikanizacije koji, između ostalog, podrazumeva globalnu prepoznatljivost ovih likova i pojava. I dok „Pumpaj“ možda nije jasna parola iz vizure svetske javnosti, transparent sa Rosom iz serije *Prijatelji* uz rečenicu „Um, this is all just because of a sandwich“ je svakako globalno razumljivija.

Smile Serbia, fotografija Dragoslav Manja. Izvor:Reddit

Protesti 2024/25. Izvor: Protestografija, Digitalni arhiv transparentata

Protesti ispred televizije Informer, 29. mart 2025.

US SIMBOLI

Sanja Lukić

US Simboli – Američki ustav

Ustav Sjedinjenih Država donet 1787. godine, ne predstavlja samo najstariji ustav koji je i dalje na snazi, već je i jedan od najsnažnijih simbola američke demokratije i nacionalnog identiteta. Kao vrhovni zakon, oblikovao je američku političku strukturu, a istovremeno je služio i kao garancija slobode i vladavine prava.

Napisan u Filadelfiji tokom Ustavne konvencije 1787, Ustav SAD je stvoren kako bi zamenuo Ugovor o konfederaciji, koji nije uspeo da uspostavi snažnu centralnu vladu. Uveo je principe podele vlasti: na izvršnu, zakonodavnu i sudsku, sa sistemom međusobne kontrole i ravnoteže vlasti (*checks and balances*), a njegova preambula koja počinje sa „Mi, narod“ simbolizuje ideju narodnog suvereniteta.

Tokom Ustavne konvencije u prvi plan je izbila debata oko načina predstavljanja država u novoj vladi. Velike države su želele zastupljenost zasnovanu na broju stanovnika, dok su male države zahtevale jednak broj glasova za sve. Na kraju je pronađeno kompromisno rešenje uvođenjem dvodomnog Kongresa: u Predstavničkom domu države bi delegirale svoje predstavnike na osnovu broja stanovnika, dok bi u Senatu sve države imale jednak broj predstavnika.

Zabrinutost oko pitanja individualnih prava dovela je 1791. do dodavanja prvih deset amandmana – Povelje o pravima, kojima je garantovana sloboda govora, veroispovesti, štampe i pravo na nošenje oružja. Tokom vekova, još sedamnaest dodatnih amandmana proširilo je građanska prava, a svakako bi trebalo istaći Trinaesti iz 1865. kojim je ukinuto ropstvo, te Devetnaesti iz 1920. kojim je ženama omogućeno da glasaju. Ove promene ne ističu samo prilagodljivost Ustava, već naglašavaju nezamenljivo mesto koje Ustav ima u američkom društvu.

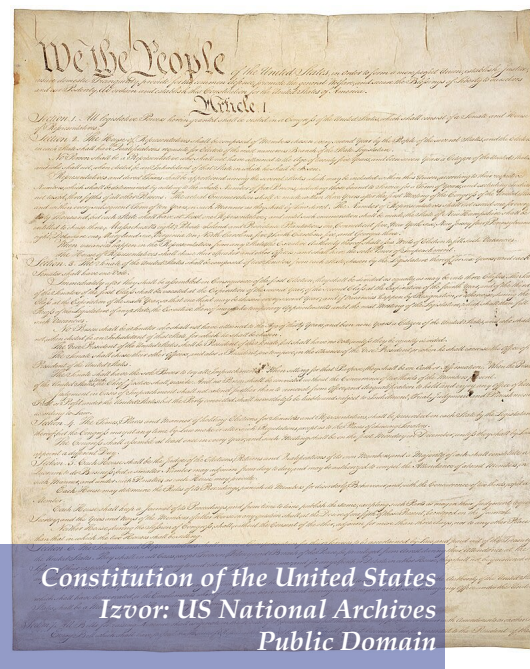
Ovaj simbol pravde i demokratije nekoliko puta je ugrožavan prekoračivanjem ovlašćenja, ignorisanjem ili izvrtanjem njegovih principa. Ključni primeri uključuju: donošenje četiri Zakona o

strancima i pobuni (1798), kojim je omogućena deportacija imigranata; interniranje Amerikanaca japanskog porekla tokom Drugog svetskog rata; zloupotrebu izvršne vlasti predsednika Ričarda Niksona početkom 1970-ih koja je dovela do njegove ostavke; donošenje Patriotskog zakona (2001) nakon terorističkih napada kojim je vladi olakšano da vrši nadzor stanovništva, ugrožavajući time pravo na privatnost.

Osim u sve aktuelnijim zakonskim debatama, Ustav je česta referentna tačka i u popularnoj kulturi, učvršćujući njegov status nacionalnog simbola. Dvoipločasovni mjuzikl Lina Manuela Mirande *Hamilton* (2015) dramatisovao je stvaranje Ustava i debate između očeva osnivača, dok je film Marvel kompanije *Kapetan Amerika: Zimski vojnik* (2014) preispitivao i dalje kontroverzno pitanje sistematskog nadzora vlade. Istovremeno, pozivanje na Peti amandman postalo je opšte mesto u filmovima koji prikazuju sudske procese.

Za razliku od mnogih zemalja, koje su često iznova donosile ovaj najviši pravni akt, Ustav SAD ostaje živi dokument koji se prilagođava izmenama i sudskim preispitivanjima. Iako se prestupi dešavaju, njegova otpornost leži u sistemu provera i ravnoteže koji osiguravaju njegovu relevantnost u savremenom životu.

I sami smo poslednjih meseci svedoci potrebe za poštovanjem ustava. Ipak, studentski apel, podstaknut padom nadstrešnice na Železničkoj stanici u Novom Sadu prošle godine, je posle višemesečnih blokada doživeo vrhunac na protestima u Kragujevcu, organizovanim na dan državnosti Srbije. Simbolično, studenti iz cele zemlje su baš na Sretenje još jednom naglasili potrebu za poštovanjem ovog najvišeg državnog akta, a zahvaljujući širokoj podršci javnosti, ustav je, kao i u američkoj preambuli, vraćen njegovom narodu.

Constitution of the United States
Izvor: US National Archives
Public Domain

Potpisivanje Ustava SAD 17.9.1787.
Howard Chandler Christy 1940.
Public Domain

Glumci mjuzikla Hamilton i
predsednik Barak Obama, 2015.
Public Domain

US KONTROVERZE

Vukašin Zorić

Ko ne sluša pesmu...

Pesma „Born in the U.S.A.“ jedna je od najpoznatijih pesama velikog američkog muzičara Brusa Springstina. Objavljena 1984. godine, postala je himna američke pop kulture i često se, do danas, koristila kao izraz patriotskog ponosa. Ipak, njeno pravo značenje i poruka često su pogrešno tumačeni, i Springstinova karakteristična kritika američkog društva nije izazvala kontroverzu koliku je mogla da su je svi pažljivo poslušali.

Naime, „Born in the U.S.A.“ je pesma koja govori o teškom položaju američke radničke klase, posebno veterana Vijetnamskog rata. Originalno, pesma je trebalo da bude naslovljena „Vietnam“ i da ima nešto drugačiji tekst refrena. Springstin pesmu počinje govoreći o mladiću iz malog grada kojeg država šalje u rat, a koji se nakon povratka kući suočava s nedostatkom podrške i mogućnosti da se zaposli.

„Got in a little hometown jam
So they put a rifle in my hand
Sent me off to a foreign land
To go and kill the yellow man“

...

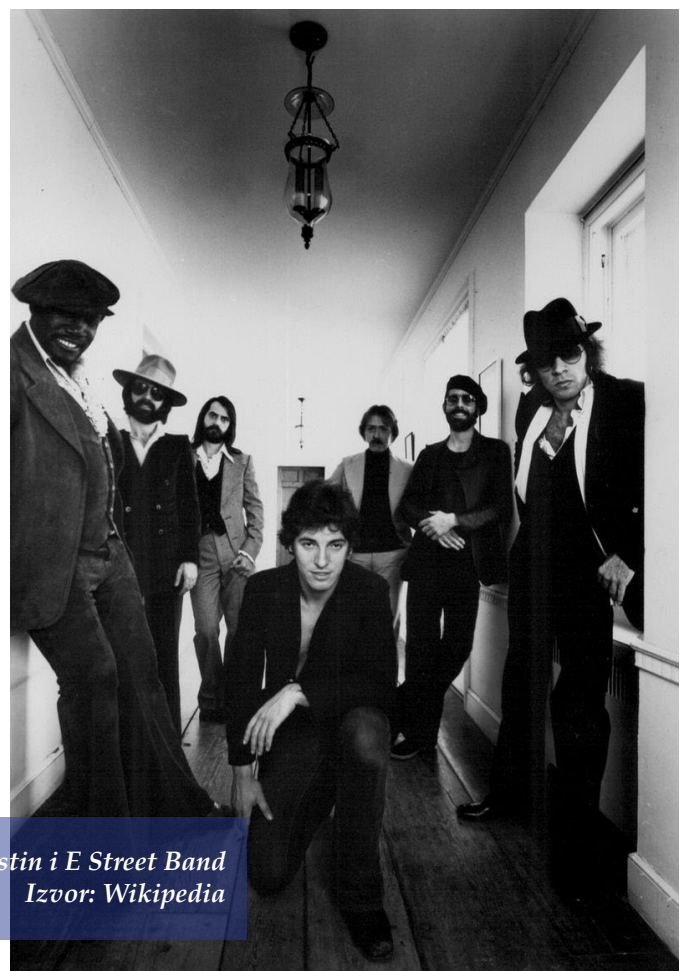
„Come back home to the refinery
Hiring man says 'Son if it was up to me'
Went down to see my V.A. man
He said 'Son, don't you understand“

U refrenu, Springstin ponavlja „Born in the U.S.A.“, što na prvo slušanje može zvučati kao patriotski poklič. Međutim, kada se ostali stihovi analiziraju, postaje jasno da je reč o ironiji. Pesma kritikuje način na koji su američki veterani i „plavi okovratnici“ zanemareni i kako su se suočili s teškim uslovima života posle rata.

Jedan od najinteresantnijih aspekata pesme „Born in the U.S.A.“ jeste koliko je ona često pogrešno tumačena, i to baš u Sjedinjenim Državama. Tokom proteklih decenija, pesma je iznova korišćena u političkim kampanjama kao simbol američkog patriotizma. Na primer, Ronald Regan je [referisao](#) na pesmu i Springstina tokom svoje predsedničke kampanje 1984. godine, ne shvatajući njihov otklon prema američkoj vladi. Noviji primeri upotrebe pesme vezani su za

Omot singla „Born in the U.S.A.“,
Izvor: Wikipedia

Bruce Springsteen i E Street Band
Izvor: Wikipedia

predizborne kampanje Donalda Trampa. Za pogrešnu interpretaciju delom možemo da krivimo i Springstina. [Rečima](#) prof. Simone Čupić, „čujemo ono što želimo“. Melodija pesme je energična, refren moćan i pevljiv, rif himničan i zarazan. Manje zainteresovani slušaoci mogli su da previde mračnu realnost o kojoj Springstin peva i složenost njegove političke poruke. Umesto slavljenja američkog sna, pesma oslikava neuspeh mnogih Amerikanaca, posebno onih koji su žrtvovali živote i zdravlje u ratovima.

Dakle, „Born in the U.S.A.“ Brusa Springstina je mnogo više od jednostavnog hvalospeva Sjedinjenim Državama. To je pesma o socijalnim pitanjima koja su bila relevantna 1980-ih, ali i danas ostaju aktuelna. Pesma nas podseća na važnost celovite, kontekstualne analize umetničkih dela i na to kako površna tumačenja mogu naglavačke okrenuti recepciju pesme u javnosti. Kroz svoje ubedljive stihove i nezaboravni refren, Springstin je uspeo da stvori pesmu koja i dalje izaziva diskusiju, više od 40 godina nakon njenog objavljivanja.

Edward Hopper, *Gas*, 1940.
Izvor: Flickr

Edvard Hoper

Ključni polariteti američke umetnosti prve polovine XX veka sabrani su u dugogodišnjem konzistentnom radu Edvarda Hopera, slikara rođenog 1882. godine u državi Njujork. Sve do smrti 1967. u ateljeu na Vašington skveru, Hoper je svojim opusom stajao na razmeđi tradicije i modernosti, realističkog i apstraktnog, američkog i evropskog, urbanih i ruralnih motiva. I dok su se predstavnici različitih umetničkih pravaca i tendencija neretko identifikovali sa njegovom poetikom, onovremena kritika mahom je previdala kompleksnost njegovih dela, svrstavajući ga u samo jednu od pobrojanih kategorija (uglavnom američkog realizma). Ipak, kao najprepoznatljiviji element Hoperovog stvaralaštva izdvojili su se prostori američkog modernog života – kako železnice, hoteli i restorani, tako i kancelarije (inače redak slikarski motiv) i, pre svega, bioskopi. Ljubav prema filmskoj umetnosti odraziće se na njegov rad ne samo tematski, već i formalno, a brojna ostvarenja film noir-a i potonje američke i evropske kinematografije učiniće ovu vezu dvosmernom. Jaka ukorenjenost u prizorima svakodnevice pripisuje se kako umetnikovom angažmanu u polju novinske ilustracije, tako i konekcijama sa Aškan školom. I mada se kroz decenije mogu uočiti pomeranja u izboru i tretmanu motiva, te likovnom izrazu i tehnici, slike poput one iz 1940. godine pod nazivom *Benzinska pumpa* (*Gas*) sažimaju prevlađujuće odlike Hoperovog umetničkog prosedea.

Implicitni dramski potencijal ovog dela, koji se takođe može pripisati uticaju filmske umetnosti, zasniva se na iluziji prekinutog narativa. Akter – sredovečni (po svoj prilici) srednjeklasni beli muškarac, inače tipični reprezent Hoperovih likova – naslikan je usred radnje, u zaustavljenom pokretu, čime se sugeriše da sceni prethodi, odnosno sledi

nezabeležena aktivnost. Narativni naboj proističe i iz izostanka prevoznog sredstva, automobila – simbola uspeha američke industrije, kojim je i sam Hoper sa suprugom Džo putovao po zemlji, hodočasnički osvajajući prostranstva Zapada. U ovoj inverziji američkog toposa dinamizma, umesto kola, kao centralni, javlja se posrednički motiv pumpe pokraj praznog druma. Ljudska figura otuda stoji na doslovnoj razmeđi prirode i civilizacije, pri čemu je odnos to dvoje kod Hopera najčešće ambivalentan. Jezikom formalne analize, niz zimzelenog drveća slikan tamno i nerazaznatljivo zgusnuto u drugom planu, postavljen je nasuprot pravim linijama i svetlim tonovima benzinske stanice (postupak kojim se umetnik često služio, kao u delu *Sedam ujutru* iz 1948). Kontrast svetla i senke, ali i prirodnog (sunčevog), odnosno artificijelnog (električnog) svetla dodatni je faktor u izgradnji likovne tenzije. Civilizacija ovde prodire u prirodni okoliš, ali – uprkos prisustvu označitelja progressa – ne ovladava njime. Čovek na Hoperovoj slici osamljen je i prepušten introspekciji, a njegova pozicija unekoliko odražava odnos umetnika prema sopstvenom radu kada na pitanje za čime traga u svojim delima eliptično odgovara: „I'm after me“.

Pozicija pojedinca koji u modernom društvu stoji izolovan i zagledan u sebe oličena je u jednom od najuvreženijih pojmova za karakterizaciju Hoperovog rada – pojmu alijenacije. I mada polazi od potrebe za autorefleksijom, ispostaviće se da lično osećanje koincidira sa kolektivnim sentimentom kako u vremenu i mestu gde stvara, tako i nakon i izvan njega.

PISMO IZ AMERIKE

Emilija Cvetković

Božićna žurka, Vašington DC

Doček 2025. godine, Vašington DC

Gostujući istraživači George Mason University u poseti Udvar-Hazy Center, Virginia

Izlet u Šarlotsvil, Virdžinija

Amerika iza Bele kuće

Predizborna euforija, inauguracija nove/stare administracije, odlazak starih i dolazak novih stanara najpoznatije kuće na svetu, protesti nezadovoljnih i crveni kačketi pristalica Amerike koja namerava da „ponovo postane velika“. Oči političara, analitičara i novinara u proteklim mesecima bile su uprte ka Vašingtonu. Kao istoričarka, imala sam jedinstvenu priliku da budem na najpoželjnijoj lokaciji u presudnom trenutku. Prvi put našavši se u toj zemlji, koja je samo naizgled delovala poznato, i ja sam stvarala svoje iskustvo iza kulisa Bele kuće, dok sam od avgusta do marta, zahvaljujući Fulbrajtovoj stipendiji boravila na Univerzitetu Džordž Mejson gde sam sprovodila istraživanje za svoju doktorsku disertaciju o jugoslovensko-američkim zajedničkim ulaganjima. Ovo iskustvo moglo je biti u vidu fotografija, ali one su meni previše statične. Moja Amerika je nastala kroz interakcije sa ljudima.

Poslednje letnje vrućine provela sam na tremu predgrađa u Virdžiniji, nedaleko od Vašingtona. Tada sam živela u predivnom domu američke porodice, a linije prirodne suzdržanosti i tranzicije od neznanaca ka prijateljima bleдела je kroz razgovore uz zajedničke obroke i filmske večeri u dnevnom boravku. Svojim novim prijateljima iz predgrađa uvek sam se rado vraćala, i za Noć veštica, i za Dan zahvalnosti i za Božić. Moj boravak završio se sa iste tačke sa koje je počeo, savršen krug.

Najveći deo mog američkog iskustva ipak je bio vezan za Vašington. Živela sam sa troje Amerikanaca u zajedničkoj kući, ali se moje očekivanje proživljavanja ponovnog iskustva života u Studenjaku pretvorilo u prihvatanje individualizma mojih cimera. Dane sam provodila u usamljenom iskustvu, u trouglu između svoje kuće u Kolumbija hajtsu, biblioteke i arhiva. Mada sam uživala u dugim šetnjama i obilascima muzeja, priželjkivala sam da budem okružena ljudima. Očigledno isti sentiment delili i moji budući prijatelji, Amerikanci koji su spoznali značaj aktivnosti koje bi podstakle socijalizaciju u velikom gradu, zbog čega su formirali grupu za mlade ljude iz inostranstva koji su se u određeni period boravili u Vašingtonu.

Inostrani studenti, zaposleni u nevladinim organizacijama, vladini službenici, osoblje ambasada, iz Amerike ili preko okeana, svi smo se pomalo osećali usamljenima. Jedan poprilično nezanimljiv koncert u Kenedi Centru, ispostavio se kao moja ulaznica u grupu koja je okupljala strance u Vašingtonu u dvadesetim i tridesetim godinama. Gotovo svake nedelje u okviru grupe se odvijao niz aktivnosti, odlazak u barove, planinarenja, karaoke, filmske večeri ili izleti. Sve naše različitosti gubile su se kako su odmicali sati na Božićnoj zabavi, uz neizostavne crvene čaše, ili proslavu Nove godine, tokom koje smo se prisećali hitova iz 2016. godine, uz koje smo se svi, bez obzira iz kog dela sveta došli, zajedno odrastali. Prolazeći kroz šume Virdžinije, na putu ka Šarlotsvilu, beskrajni razgovori utapali su se uz zvuke plejliste sa indijskom, portugalskom, srpskom i američkom muzikom, kako bi svako od nas mogao da pokaže svoju autentičnu kulturu. Pomno smo ispratili i ovogodišnjeg višestrukog dobitnika Oskara, *Anoru*, zabavljali se uz šah, ali i moje gundanje jer mi lazanja ovog puta nije bila vrhunska. Uživala sam u celodnevnom druženju sa drugaricom iz okoline Vašingtona i studentkinjom iz Rusije. Pričamo o odrastanju, muško-ženskim odnosima i našim kulturama. I jako se mnogo smejemo. Planiramo kada ćemo sve ponoviti, a ja znam da hoćemo, iako se za par dana vraćam u Beograd.

Ova Amerika nije potvrdila onu koja je postojala u mentalnoj mapi, a koja se decenijama gradila kroz predavanja, literaturu, književnost, umetnost i popularnu kulturu. Ova Amerika ne podleže naučnoj kritici i nije objektivna istina. Usuđujem se da ona bude moja percepcija. Živa tvorevina, nastala kroz ljudske interakcije, jezike i dijalekte koje sam čula i prisetila ih se ili nove, koje sam pozelela da naučim, delove tuđih životnih priča, od Argentine do Sibira, hranu, piće, muziku, modu, gestikulacije i mimike. Takva Amerika se onda ne može ni napustiti, već se samo svakodnevno obnavlja kroz razgovore sa prijateljima i uspomene koje smo stvorili.

NAJAVE KONFERENCIJE KONKURSI

Podkast meseca: Throughline

Throughline je istorijski podkast američke radio mreže NPR koji se emituje od 2019. godine. U samoj najavi, kada je podkast počeo da se emituje, naglašeno je da će fokus biti stavljen na „istoriju koju ponekad zaboravljamo“, ali i na vesti i fenomene koji se regularno provlače u razgovorima širom SAD. *Throughline* ističe poveznicu između prošlosti i sadašnjosti, ispitujući direktne uticaje koji različiti istorijski fenomeni imaju na savremeno doba. Konkretno, u poslednjih nekoliko epizoda voditelji podkasta osvrću se na antivakcerski pokret, gde istražuju korene ovog fenomena kroz 20. vek, zatim na evoluciju predsedničke pozicije i moći u SAD od donošenja Ustava do danas, ili pak na goruća pitanja zdravstvene zaštite i studentskih kredita u Americi. Pored procesa i fenomena dugog trajanja, podkast se osvrće i na priče pojedinaca, poput prvih afroameričkih pop zvezda ili Abrahama Linkolna, stavlajući naglasak na istorijske prekretnice kroz istraživanje pečata koji su na prošlost ostavili ovi ljudi.

Throughline ko-hostuju novinari Rund Abdelfahat i Ramtin Arabloi, dobitnici Pibodi nagrade koja se dodeljuje najboljim istraživačkim pričama u svetu radija. Konkretno, Abdelfahat i Arabloi nagrađeni su za epizodu iz 2021. godine u kojoj su razgovarali o istoriji i kulturi Avganistana.

Protest PULSa osnovnih i PULSa srednjih škola i Pobunjenog univerziteta, 25. februar 2025.

Protesti u Kragujevcu, 15. februar 2025.

Protesti u Vašingtonu 1979. Izvor: Library of Congress

Protest podrške prosvetnim radnicima, 11. februar 2025.

Sve aktivnosti Centra za američke studije odložene su do daljnjeg usled trajanja studentskih blokada, a do tada možete pratiti naš blog i Newsletter. Stojimo solidarno uz studente u njihovoj borbi!